

И. М.

Стариятъ кантонеръ и неговото куче

Слънцето вече залѣзваше, когато рунтавото кученце на кантонера изскочи изъ отворената врата на прихлупената кѣщичка и съ веселъ лай се затече къмъ стрелката на глухата линия. Време бѣ да мине бързиятъ влакъ. Съ бавни и тежки крачки тръгна следъ него и кантонерътъ, старъ, побѣлѣлъ човѣкъ. Много години пазѣше той линията. Времето и несгодитѣ бѣха очертали дълбоки бразди по лицето му. Нѣкога той имаше деца, които се бѣха прѣснали, а стопанката му отдавна бѣ починала. Съвсемъ самотень, той прекарваше старинитѣ си съ рунтавото кученце, което му бѣ единичниятъ другаръ.

Единъ день, когато обикаляше своя участъкъ, кантонерътъ намѣри малкото кученце свито до желѣзопѣжната линия, — изплашено и цѣло треперящо. Едното му краче бѣ счупено. Той го прибра и следъ нѣколко седмици то скачаше весело около новия си господаръ. Кученцето нѣмаше име. Кантонерътъ го наричаше „моето момче“, и го гледаше като сѣщинско свое дете. При все това, всички желѣзничари по влаковетѣ го познаваха.

Кондукторитѣ често му хвърляха захаръ, а готвачкитѣ отъ вагонъ-ресторанта му хвърляха редовно остатъци отъ храна. Всѣка вечеръ при залѣзъ слънце тѣ заставаха при стрелката и очакваха бързия вечерень влакъ. Той прелиташе като стихия покрай тѣхъ и само трѣсъкътъ и шумътъ на сто-